

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.18/2012/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. év június hó 1. napján megtartott másodfokú tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

VÉGZÉST:

A szemérem elleni erőszak büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 12.B.7/2011/28. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy vádlott neve vádlott lakóhelye 18., és az ítélet bevezető részében tárgyalási napként 2011. május hó 31. napját is feltünteti.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.000.- (hatezer) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. október 4. napján kelt 12.B.7/2011/28. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetében (Btk. 198.§ (1) és (2) bekezdés b pont, (3) bekezdés). Ezért öt 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott három napon belül a vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.305/2011/5. számú átiratában a tényállást kis mértékben felderítetlennek tartotta, mivel az elsőfokú bíróság szakértőtől szakvéleményét nem olvasta fel, nem ismertette, holott a szakértő közlésén alapszik a vádlott személyiségére vonatkozó megállapítás. Ezért indokolt

a nyomozati iratok 185-193. oldalán található szakvéleményi rész ismertetése, tárgyalás kitűzése.

A büntetés kiszabása során irányadó körülmények helyesbítését, a nemi erkölcs elleni bűncselekmények elszaporodottságát és a kiszabott büntetés súlyosítását indítványozta.

Észrevételezte, hogy az ítélet bevezető részében a bíróság elmulasztotta feltüntetni a 2011. május 31-i tárgyalási napot.

A vádlott védője a 2012. május 14. napján érkezett fellebbezése részletes indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát hangsúlyozta, mert az ítélet részben felderítetlen, iratellenes és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. A megalapozatlanságot kiküszöbölhetőnek tartotta és a megállapítottól a vádlott javára eltérő tényállás eredményeként a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta.

Érvelése szerint az ítélet 4. oldal 3. bekezdésében írtak ellentétben állnak az ítélet 11. oldal 6. bekezdésében írtakkal, mert a rendelkezésre álló adatok alapján azt lehet a sértett állítása ellenére kétséget kizáróan kimondani, hogy a sértett nemi szervéről nem készültek felvételek.

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdésében megállapítottakhoz szükséges azt hozzátenni, hogy a sértett a vele történeteket előbb tanú2-nek mondta el és csak azután az édesanyjának.

A tényállás utolsó bekezdését szükséges kiegészíteni azzal, hogy a vádlottnál szexuális aberrációra utaló jelzést nem lehetett észlelni és a vád tárgyává tett bűncselekményre utaló adat a tesztvizsgálatokkal nem volt kimutatható, így annak elkövetése sem állapítható meg.

Mivel a bűncselekménynek nem volt kívülálló szereplője, a védő részletesen foglalkozott a sértett szavahihetőségével. E körben fontos momentumnak tartotta a szakértő1 12. kérdésre adott válaszában észrevételei közül annak megemlítését, hogy a 2010. február 10.-i, a sértett vizsgálatáról készült igazságügyi pszichológus szakértői vélemény nem tartalmaz választ a konkrét szexuális cselekményre vonatkozóan.

A szakértő2 szakvéleményének 6. és 11. kérdésre adott válaszával szemben az édesanya lehetséges befolyásával kapcsolatban a 2011. augusztus 31.-i kiküldött bíró által foganatosított jegyzőkönyv 2. oldalán levő sértetti nyilatkozatokra, a jegyzőkönyv 7. oldal 5. bekezdésében és a 6. oldal 2., 3. bekezdésében írt sértetti vallomásra utalt. Kiemelte azt is, hogy a sértett csak az anyja és a vádlott kapcsolatának megszakadása után beszélt a vele történetekről. Lényegesnek ítélte azt is, hogy a sértettel történetekről ki, mikor és miről szerzett tudomást. E körben kiemelte a tanú2, tanú1 és a gyermekorvos által előadottakat, melyek egymással ellentétesek.

Rámutatott arra is, hogy a sértett édesanyja a vádlott meghallgatását követően minden tárgyalást végig hallgatott, így lehetősége volt arra, hogy a vádlotti védekezésben és a védői hivatkozásokban felhívott körülményekre lányát felkészítse. Ezt igazolja a fényképfelvételek készítésével kapcsolatos vallomása, a

2011. augusztus 31-én tett azon állítása, hogy a vádlott a nemi szervét belé akarta dugni, pedig ilyent „tanú2-nek” sem állított. Felhívta a figyelmet a szakértő2 szakvéleménye azon megállapítására is, hogy a sértett fantáziája élénkebb, kifejezetten egocentrikus gondolkodású, a saját szempontjait részesíti előnyben. Elfogadta a szakértők azon megállapítását, hogy a sértettet érhetett szexuális trauma egy autoriter személy irányából, de vitatta, hogy ez a személy a vádlott lett volna arra hivatkozással, hogy a sértettnek más férfiakkal is volt rendszeres kapcsolata, így édesapjával, a nagybátyjával, anyja barátjával. A sértett a szexuális zaklatásra vonatkozó információit bárhonnan szerezhette, akár megélt esemény kapcsán is, arra azonban, hogy ez csak a vádlott lehetett nem áll rendelkezésre elegendő bizonyíték. Ezért a vádlott felmentését kérte. Csatolta egyúttal a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatóság nyomozást megszüntető határozatát.

A tárgyaláson az ügyész a bejelentett fellebbezést fenntartotta. A védői érveléssel nem értett egyet. Utalt a széles körű bizonyításra, köztük a sértett részletes meghallgatására és arra, hogy a pszichológus szakértőket a bíróság egymás jelenlétében is meghallgatta. Igaznak ítélte azt a védői hivatkozást, hogy nincs sok bizonyíték, ezt azonban a bűncselekmény jellegével indokolta. Lényegesnek ítélte a szakértő1-nek a vádlott személyiségével kapcsolatos véleményét, a szakértő2-nek a sértett személyiség vizsgálatánál figyelembe vett szempontjait és azon megállapítását, mely szerint a sértett által elmondottak alapvetően élményszerűek, az elszenvedett trauma köthető a vádlott személyéhez. Ezen túlmenően indokát adta annak is, hogy a sértett miért csak az elköltözés után szólt a vele történekről. Tévesnek ítélte a védő hivatkozását az ítélet 11. oldalára, mert ott nem az szerepel, mint amit fellebbezésében kifejtett.

A tényállásnak a sértett életkorával történő kiegészítését és az általa is tapasztalt elszaporodottságra tekintettel a büntetés súlyosítását indítványozta.

A védő a bejelentett fellebbezést, annak írásbeli indokait fenntartotta és azt azzal egészítette ki, hogy a vádlottnak nem volt vakus telefonja októberben, csak decembertől. A 4x4 méteres szobában a vaku használata miatt a szobában alvóknak fel kellett volna ébredniük. A szakértői véleményekből pedig annak tulajdonított jelentőséget, hogy a sértettet a szakértők eleve úgy kezelték, mint aki igazat mond. Fenntartotta az írásban részletesen kifejtetteket a fényképezéssel a sértett lábainak szétfeszítésével, az anya befolyásoló hatásával kapcsolatban. A vádlott a bűncselekményt nem követte el, illetve nem bizonyított az elkövetés, ezért a vádlott felmentését indítványozta. Egyúttal utalt arra, hogy a vádlottat a munkahelyéről vitték el, elvesztette a munkáját, áron alul el kellett adniuk a felújított házukat és alkalmi munkákból tartja fenn magát.

A vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban nyilatkozta, hogy édesanyjával a közös ingatlanból elköltöztek, mert el kellett adniuk a házat, alkalmi munkából él, havi 25-30.000 Ft a jövedelme. Az utolsó szó jogán tett felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy mindenkivel együttműködött az eljárás során és a bűncselekményt nem követte el.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla a kétoldalú fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülvizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta.

Törvényesen járt el, amikor a Be. 84.§-a és 83.§-a alapján - teljes körű törvényes figyelmeztetés hiányában - a gyermekkorú sértett nyomozási bíró előtt tett vallomását a bizonyítékok közül kirekesztette és őt a Be. 280.§ (2) bekezdése alapján kiküldött bíróként meghallgatta.

Eljárási hibát vétett azonban, amikor az igazságügyi pszichológus-szakértő¹ véleményét úgy értékelte bizonyítékként, hogy a szakvéleményt nem tette tárgyalás anyagává. Ezt a relatív eljárási szabálysértést az ítélet tábla akként korrigálta, hogy a Be. 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki és a szakértői véleményt ismertette a Be. 301.§ (3) bekezdés alapján.

Az iratok között nem volt fellelhető a sértett születési anyakönyvi kivonata, amelyet a másodfokú bíróság beszerzett és a tárgyaláson ismertette.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. Helyt adott valamennyi vádlotti és védői bizonyítási indítványnak. A sértett szavahihetőségének vizsgálata körében újabb igazságügyi pszichológus szakértői véleményt szerzett be, a pszichológus szakértőket egymás jelenlétében meghallgatta.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A Be. 260.§ (1) bekezdése, a 258.§ (3) bekezdés f) pontja alapján részletesen megindokolta tanú³ és tanú⁴ tanúk ismételt idézésére és szembesítésük elrendelésére vonatkozó védői indítvány elutasítását a bírósági folyosón elhangzottak tisztázása érdekében. E bizonyításnak az ügy szempontjából nincs jelentősége, teljesítése az eljárás elhúzódását eredményezte volna.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg.

A tényállás azonban személyi és történeti részében egyaránt kis mértékben kiegészítésre, pontosításra szorul.

Az iratok tartalma és a vádlott nyilatkozata alapján az ítélet tábla a tényállást az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel.

A vádlott alkalmi munkát végez, havi 25-30.000 Ft a jövedelme.

A 2. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Nemzeti Adó és Vámhivatal a 2012. január 24. napján kelt 60300-3236/2011. bü. KMRBI. számú határozattal a vádlott elleni - a szerzői vagy szerzői joghoz kapcsolódó jogok megsértése vétsége miatti - nyomozást a Be. 190.§ (1) bekezdés b) pontja alapján megszüntettek.

A 4. oldal 1. bekezdését akként pontosítja, hogy a vádlott „havonta kb. 8-10 alkalommal” követte el a cselekményt (tanú1 vallomása, a sértett vallomása).

A 4. oldal 4. bekezdését akként pontosítja, hogy „ezt megelőzően” részben az akkori szállásadójuknak mondta el a gyermekkorú sértett a vele történeteket.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal a tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A gyermekkorú sértett születési adataival - miként azt az ügyész indítványozta - a tényállást azért nem egészítette ki az ítélet tábla, mivel az előzményi adatokban a születési dátum szerepel.

A fentieken túlmenően a védelem további tényállás kiegészítésre irányuló indítványa nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette tényállásában - a bizonyítékokkal és az informatikai szakvéleménnyel összhangban -, hogy nem állapítható meg, miszerint a vádlott ezen alkalmakkal a sértett nemi szervéről mobiltelefonnal fényképfelvételt készített volna.

Az igazságügyi pszichológus szakértő1 véleményéből a védelem által idézett válaszok pedig a bizonyítékok értékelésének részeit képezik.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. A rendelkezésére álló bizonyítékokat ismertette, elemezte. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadta el, illetve mely bizonyítékokat, mely részükben és miért nem tartott valósnak.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlott tagadásával szemben a a sértett előadását fogadta el.

Az elsőfokú bíróság rendkívül gondosan vizsgálta a sértetti szavahihetőséget, miután annak eldöntéséhez, hogy a vádlotti, vagy a sértetti állítás fogadható el a tényállás alapjául, ennek a körülménynek van az ügyben döntő jelentősége. Így

helyt adott a védelem bizonyítási indítványainak, további tanúmeghallgatásokat foganatosított és újabb pszichológus szakértőt is kirendelt.

A tanú5, a tanú6 és a tanú3 az ügyben a vád tárgyává tett bűncselekménnyel kapcsolatban érdemi információval nem szolgáltak, mert velük a gyk. sértett nem osztotta meg a történeteket, arról csak tanú1 a sértett édesanyja által értesültek.

Ezzel szemben megállapítható, hogy a szakértő3 és a szakértő2 igazságügyi pszichológus szakértők - akik eltérő időpontokban végezték el a gyk. sértett vizsgálatát (2010. február 15. és 2011. augusztus 16.)- írásban előterjesztett szakértői véleményükben egybehangzóan rögzítették, hogy a gyk. sértett személyiségében kóros hazudozásra utaló, vagy más egyéb, ezirányú elváltozás nem mutatható ki. Az általa elmondottak megfelelően élményszerűnek és személyesen átéltnak tekinthetők. a szakértő2 szerint kellemetlen, szexuális tartalmú élmény valóban érte a gyermeket, a vádlott által érhetett szexuális abúzus, amely több alkalommal is megtörténhetett (nyomozati irat 173. lapszáma és bírósági irat 21. sorszáma).

Az igazságügy szakértők a 2011. október 4-én tartott tárgyaláson szakvéleményüket fenntartották és nyomatékosították a gyermek által elmondottak élményszerűségét (28. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldala). A szakértő2 kifejtette továbbá, hogy a gyermekkel történt egy szexuális trauma, ami nála nagymértékű szorongást okozott és feltehetően nagymértékben köthető a vádlott személyéhez (28. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal utolsó bekezdés). Ezzel a megállapítással a szakértő3 is egyetértett. A szakértői vélemények egymásra épülnek, egymást kiegészítik és egybehangzóak. Így nem fogadható el az a védői érvelés, hogy az ügyben kizárólag a szakértő2 szakvéleménye szolgálhat alapul a gyk. sértett szavahihetőségének a vizsgálatára.

A védelem hivatkozott a sértett édesanyjának, a tanú1-nek a befolyására is, példaként említve a 2011. augusztus 31-én felvett jegyzőkönyvnek a törvényes figyelemztetés után elhangzott sértetti kijelentést és nyilatkozatot tartalmazó részét, illetve a pszichológus szakértői véleménynek a gyk. sértett a testvérével kapcsolatban tett nyilatkozatának későbbi tagadását.

A védelem ezen hivatkozásai az alábbiak szerint nem foghatnak helyt.

A szakértő3 igazságügyi szakértői véleményének 9-10. oldalán rögzítette, hogy más személy közvetlen befolyása a kislány által elmondottakban nem észlelhető.

A szakértő2 ugyanilyen tartalmú megállapítást tett azzal, hogy „más személy ráhatása, vagy befolyásoló magatartása nem ismerhető fel” (bírósági iratok 21. számának 6. pontja).

A védelem tévesen idézte a gyk. sértett szakértők előtt tett nyilatkozatát, mert az állandósult bírói gyakorlat szerint a szakértő előtt a vizsgálat során elmondott

vallomások bizonyítékként nem értékelhetők, mert nem történik meg a kötelező törvényi figyelmeztetés.

A sértett még a 2011. augusztus 31.-ei meghallgatásakor bírói kérdésre úgy nyilatkozott, hogy „először azért mondtam azt, hogy nem mondom el a dolgokat, mert nem értettem, amit tetszett mondani, hogyan tetszik érteni. Most már értem, hogy mi ennek a jelentősége”. „Egy kicsit félek a vádlottól azért, mert attól tartok, ha kiszabadul megkeres és úgy megver, hogy kinyúvadok.” (24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal 7. bekezdés).

A gyk. sértett ezzel lényegében megválaszolta és megmagyarázta a védő által hivatkozott első vallomástételt megtagadó nyilatkozatának okát.

A védelem részletesen elemezte a gyk. sértetti nyilatkozatok általa vélt ellentmondásait abban a vonatkozásban is, hogy a sértett kinek, milyen sorrendben, miről számolt be.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - egyezően az elsőfokú bírósággal - az ügy megítélése szempontjából annak nincs döntő jelentősége, hogy melyik esetet említette először, melyiket másodszor, illetve milyen szóhasználattal számolt be a történésekről.

A szakértő² igazságügyi szakértő véleménye szerint „a gyermek ilyen helyzetben olyan beszűkült állapotba kerül, hogy nem tudja megkülönböztetni, hogy a fenekét fogdosták, vagy pedig a nemi szervét ... többféle feszültségforrást kezel” (28. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldala).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint pedig nem rontja le a gyermekkorú sértett - igazságügy pszichológus szakértők által is igazolt - szavahihetőségét az a körülmény, hogy a történéseket nyalogatásnak, nyúlálásnak, vagy az akarata ellen tett lábai szétfeszítésével járó erőszaknak nevezi meg. Egy ilyen korú gyermek a szexuális élet pontos fogalom meghatározásait ugyanis még nem ismerheti.

Arra a felvetésre, hogy a gyermekkorú sértett miért csak az elköltözésük után számolt be édesanyjának a történekről szakértő³ és szakértő² szakértők az alábbi véleményt adták „a gyermek saját magát érzi felelősnek azért, hogy vele ilyen eset megtörtént. Nagyon sokszor vívódnak azon, hogy elmondják, vagy ne mondják el ... saját maga büntudataként megijed az adott szituációtól.” (28. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal 7., 8. bekezdése).

A szakértői nyilatkozatokból az is megállapítható, hogy a gyermekkorú sértett félt a vádlottól, nem szerette (nyomozati irat 173. lapszáma, bírósági irat 21. oldal 3. és 7. válasza).

A tanú¹ a nyomozás során pedig úgy nyilatkozott, hogy az elköltözésük után a gyerekek kivirultak, megnyugodtak, felszabadultak (nyomozati iratok 49. lapszáma).

Nem osztotta az ítéltábla azt a védelmi érvelést sem, hogy más személy részéről érhetette a gyermekkorú sértettet szexuális trauma, más férfiakkal is volt rendszeres kapcsolata.

Az igazságügyi pszichológus szakértők egybehangzó véleménye alapján a szexuális jellegű abusus egyértelműen a vádlotthoz köthető (bíróági irat 21. sorszámanak 9. válasza, 28. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal utolsó bekezdése).

Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a tanú6 kapcsolata a gyermekkorú sértettel kizárólag véletlenszerű találkozásokra korlátozódott, amikor a testvérével esetenként hazavitte őket az iskolából (15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 20. oldala).

A gyermekkorú sértett nagynya, a tanú5 vallomása szerint unokái az édesapjukkal minden esetben nála találkoztak (15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldala).

A lakótárs pedig a cselekmények elkövetése tanú1 és a gyerekek elköltözése után jelenik meg a család életében, majdnem egy időben a feljelentés megtételével.

A fentiek alapján a védői érvelés egyértelműen kizárható.

Mindezek összegzéseként a bizonyítékok értékeléséből levonható az a következtetés, hogy gyermekkorú a sértett vallomásait befolyásmentesen tette meg, a személyesen átélte és valóban megtörtént, a vádlott által okozott szexuális traumáról, abuzusról számolt be.

A védelmi fellebbezés a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, a vádlotti védekezés elfogadását célozza, amely az irányadó, megalapozott tényállás miatt a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Törvényes a minősítés, a folytatólagos elkövetés megállapítása is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel. Mindösszesen annyi pontosítás volt indokolt, hogy az erőszak mértéke az alanyi bűnösségi fokhoz tartozik, így az erőszak kisebb mértékét az enyhítő körülmények közül mellőzte.

Az ítéltábla álláspontja szerint csak konkrét statisztikai adatok alapján értékelhető súlyosítóként az adott bűncselekmény elszaporodottsága. Ennek hiányában az ügyész által szorgalmazott elszaporodottság súlyosítókénti értékelésére nem kerülhet sor.

A kiszabott büntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a büntetés kiszabása körében irányadó egyéb bűnösségi körülményekkel és megfelel a büntetés céljainak is, így a büntetés lényeges súlyosítását az ítélőtábla nem tartotta szükségesnek és indokoltnak, de nem kerülhetett sor a büntetés lényeges enyhítésére sem.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései, a járulékos kérdésekben hozott döntései törvényesek.

Helytálló az az ügyészi észrevétel, hogy az ítélet bevezető részében az elsőfokú bíróság - annak ellenére, hogy érdemi tárgyalásra került sor - elmulasztotta a tárgyalási napok között feltüntetni 2011. május 31.-ét.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerinti pontosítással - a tárgyalási nap pótlólagos feltüntetésével és a vádlott új lakóhelyének címével - hagyta helyben.

A másodfokú eljárásban a vádlott védelmének ellátásával felmerült bűnügyi költség összegét az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a vádlott és védője fellebbezése eredményre nem vezetett akként rendelkezett, hogy a felmerült bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni.

Budapest, 2012. év június hó 1. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.

előadó bíró

dr. Halász Irén s.k.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 12.B.7/2011/28. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.18/2012/16. számú végzése folytán 2012. év június hó 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év június hó 1. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Nyers Mária

bírószági ügyintéző